Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

LETO XXVIII ∞ S PRILOGO ∞ ŠTEV. 6

VSEBINA

Apostolstvo tiska — Ne ljubimo z besedo, ampak z dejanjem! — Naši Junaki — Sličice iz don Boskovega življenja — Salezijanski sotrudniki — Iz naših misijonov: Salezijanski misijoni (njih zgodovina) — Z misijonskih polj — Zanimivosti iz misijonov — Težave na Japonskem — Po salezijanskem svetu: Rakovnik - Bivši gojenci - Misijonski dnevi v Salezijanskem Mladinskem domu na Kodeljevem — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Težaven prehod naših misijonarjev skozi zaraslo prašumo v Braziliji — Japonske deklice molijo pred Najsvetejšim — Mlada Japonka v šintoističnem oblačilu za verske obrede — Šintoistični duhoven v obredni obleki — Mlada Japonka v šintoističnem oblačilu za verske obrede.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: **1.** 2, 9 — **2.** 4, 3 — **3.** 5, 2 — **4.** 8, 24 — **5.** 3, 6 — **6.** 3, 5 — **7.** 4, 15 — **8.** 6, 20 — **9.** 7, 28 — **10.** 6, 1 — **11.** 3, 26 — **12.** 2, 7 — **13.** 1, 8 — **14.** 4, 22 — **15.** 3, 4 — **16.** 9, 9 — **17.** 2, 11 — **18.** 6, 18 — **19.** 1, 10 — **20.** 8, 12 — **21.** 2, 17 — **22.** 1, 15 — **23.** 8, 23 — **24.** 4, 29 — **25.** 5, 30 — **26.** 2, 21 — **27.** 6, 31 — **28.** 7, 25 — **29.** 5, 27 — **30.** 9, 13 — **31.** 7, 14.

V januarju: **1.** 4, 8 — **2.** 5, 6 — **3.** 1, 7 — **4.** 3, 18 — **5.** 8, 12 — **6.** 3, 29 — **7.** 5, 9 — **8.** 2, 24 — **9.** 5, 21 — **10.** 3, 15 — **11.** 8, 22 — **12.** 7, 4 — **13.** 9, 31 — **14.** 4, 25 — **15.** 1, 30 — **16.** 7, 3 — **17.** 2, 8 — **18.** 1, 14 — **19.** 5, 11 — **20.** 5, 20 — **21.** 9, 9 — **22.** 2, 5 — **23.** 2, 16 — **24.** 8, 23 — **25.** 8, 17 — **26.** 1, 28 — **27.** 6, 20 — **28.** 2, 26 — **29.** 9, 27 — **30.** 4, 1 — **31.** 5, 2.

NOVE ČASTIVKE

24. 6, 12 — Antonija Kosič (Maribor) — Marija Plavšek (Maribor) — Pepca Radič (Maribor) — Smole Jozefa (Pristava) — Babnik Angela (Dobrunje) — Jozefa Bizjak (Idrija).

UMRLI

Uršula Glasič z Iga; — Neža Štajpergar; — Antonija Fajfar, Kranj; — Stanko Šmuc, Ljubljana; — Uršula Babič, Predoslje - Kranj; — Marija Tavčar, Selce; — Romih Cecilija, Sv. Tomaž - Šmarje pri Jelšah; — Mihelčič Marija, Višnja gora; — Ana Mastnak, Sv. Štefan - Sv. Jurij ob Južni žel.; — Babič Jožef, Kranj; — Okorn Franc, Šenčur; — Meterc Uršula, Javornik; — Leopold Peternel, Žiri; — Trofenik Ana, Podčetrtek; — Preč. g. Hočevar Franc, župnik iz zasedenega ozemlja - Ustje - Ajdovščina - Primorsko; — Vogrinec Marija, Ščavniška dolina, Gornja Radgona; — Preč. g. Zbašnik Franc, Hrastje, Kranj.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir in pokoj!
(300 dni odpustka).

DAJ MI DUŠE DRUGO VZEMI
SALEZIJANSKI VESTNIK
GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO
1932 LETO XXVIII. NOVEMBER — DECEMBER ŠT. 6

Apostolstvo tiska

VELESILA.

Tisk ni več le sila, tisk je velesila. Strašno orožje proti dobremu, pa tudi mogočno sredstvo za dobro. Da bi imeli pravi pojem, kako mogočen mora biti tisk, bi bilo treba obiti ves svet, prešteti vse tiskarne, vse časopise, vse knjige, potem pa motriti ljudi, njih življenje in delovanje; šele tedaj bi uvideli, kako se je vse njih mišljenje in delovanje uravnalo po tem, kar so brali. Tisk dela javno mnenje, kakršen tisk prevlada, tako mnenje bo tudi vladalo med bravci.

Pomen tiska so razumeli vsi veliki možje in so tudi zaslutili njegov poguben vpliv na posameznika, na družine, na narod in na Cerkev. Papež Pij X. in Pij XI. sta dejala, da je vera prva velesila na svetu, takoj za njo pa tisk. Ogromno dobrega lahko stori in strašno veliko slabega.

Že na Nicejskem zboru (325) so zbrani očetje prepovedali čitanje Arijeve knjige, v kateri je Arij tajil Kristusovo božanstvo in na ta način spodkopaval krščansko vero.

Knjiga je volk v ovčji obleki. — Tako nedolžne so te črne vrstice na papirju, pa vendar utegnejo strašno ugrizniti, kakor strupena kača, ki je bila skrita v travi. Misli, ki so skrite v teh nedolžnih vrsticah, delujejo, ker priklepajo nase, drže človeka in mu utegnejo vzeti njegovo lastno mišljenje, da bo mislil tako kakor je mislil tisti, ki je te vrstice pisal. Čisto bodo zasužnjile bravca, saj se jim ne more opreti. Zato pa pravijo: povej mi, kaj bereš, pa ti bom rekel, kakšen si! To velja za vsako knjigo, za vsak časopis, dober ali slab. Branje je duhovna hrana. Kakor hrano, ki jo uživamo, prisvajamo, da postane naša in mi od nje odvisni, tako je s knjigo, s časopisom. Misli, ki so v knjigi, postajajo naše, mislimo tako kakor misli knjiga, časopis. Ali tedaj ni res, da knjiga, še bolj pa časopis, dela javno mnenje? Kakršno hrano uživaš, tako bo tvoje zdravje. Ako je hrana zdrava, dobra, bo tudi tvoje telo zdravo, polno življenja, ako pa bo hrana slaba, bo tudi telo slabelo, oslabelo in onemoglo. Tako je tudi s knjigo, časopisom: če sta dobra, bo tudi tvoj duh dober, ako pa sta slaba, zlobna, hudobna, boš tudi ti postal zloben, hudoben, brezveren.

Francoski minister Komb je dejal, da je tisk odtrgal tri četrtine Francozov od Cerkve. Čim se je v Franciji začel širiti slab tisk, je vera začela pešati, rojstva pa so začela vidno padati. Saj, ko tisk zastrupi družino, je spodkopal temelje tudi državi. Napoleon je dejal, da samo vera dá državi srečo. Stari poganski modrijan Platon pa je rekel, da je največja nesreča za državo, če državljani ne priznavajo Boga. — Cice-

ro, rimski govornik, je trdil, da je podlaga zakonom strah božji. Preden je Bismark pričel boj proti Cerkvi, je najel framasonski tisk in ta mu je mogočno pomagal v njegovem brezbožnem delu.

Koliko pa je dandanes časopisja na svetu! Samo v Ameriki se tiska 2400 dnevnikov s 35 miljoni 780 tisoč izvodi dnevno. V Londonu imajo tiskarno s 42 rotacijskimi stroji, ki natiskajo 726 tisoč izvodov v eni sami uri. Vsaka številka nekega tednika na Angleškem izhaja v 3 miljonih izvodov. Če je torej kak narod še tako dober, pa če bere v taki množini slabe časopise, mora postati v kratkih letih popolnoma brezbožen. Po človeško govorjeno, nobena pridiga še tako ognjevita ne bo nič zalegla proti tej poplavi časopisja.

Boriti se moramo proti zlu z enakim orožjem — z dobrim tiskom! Koliko zamore dobrega storiti tudi ena sama majhna knjižica, že taka na primer kakor so naše priloge! Dolžnost katoličanov je, da se z vso močjo lotijo tega modernega apostolstva.

Mogočno sredstvo za povzdigo verskega duha so gotovo misijoni po deželi, toda koliko jih je, ki jih ne gredo poslušat! Knjiga ali dober časopis pa je vsakemu vedno lahko pri roki. Kakor prijatelj ti je, ki ti je vedno pripravljen dati kak dober nasvet. Sveti Avguštin je blodil v krivi veri, dokler ni prišel do dobre knjige. Sveti Ignacij Lojolski je radi dolgega časa vzel dobro knjigo v roke — življenje svetnikov — in je postal iz navadnega španskega častnika Kristusov vojak — general in je storil in še dela po svojih duhovnih sinovih toliko dobrega za Cerkev in duše. Začetek je dala dobra knjiga.

V Belgiji so katoličani izvojevali zmago v šolah z dobro organiziranim in podpiranim časopisjem. Na Nizozemskem, kjer so katoličani v manjšini proti protestantom, so istotako izvojevali s pogumnim nastopom in s tiskom sijajno zmago.

IN MI?

Kaj pa mi? Ali bomo res držali roke križem? Ali nam ni dana možnost storiti istotoliko kolikor so storili oni v Belgiji in na Nizozemskem?

Prva dolžnost nam je, da mi katoličani ne podpiramo slabega časopisja ker bi bili deležni zla, ki ga ono širi. Zato vedno in povsod zahtevajte le katoliške časopise! S tem boste podpirali dober tisk in katoliško stvar sebi pa koristili. Zakaj naših knjig ni na trg? Zakaj naši časopisi niso tako številni kakor bi morali biti? Zato, ker katoličani ne povprašujejo po njih! V največji knjigarni v New Jorku je neki jezuitski pater iskal tudi katoliških knjig. Pokazali so mu le nekaj molitvenikov, ki so ležali tam nekje v kotu. Drugih knjižic niso imeli. Prašal je, zakaj katoliških knjig nimajo na zalogi, pa so mu odgovorili, da zato ne, ker nihče ne povprašuje po njih. — Treba je propagande! Danes brez propagande, brez reklame ne gre. Poglejte velika podjetja! Zakaj jim gre posel? Zato, ker imajo dobro propagando, dobro reklamo!

Bliža se novo leto. Z novim letom pa naročate knjige ali časopise. Vprašajte nekoliko svojo vest, ali res delate za dober tisk? Ali naročate le dobre časopise, dobre knjige? Ali so v vaši družini Mohorjeve in druge dobre knjige?

Rekli smo, da ima tisk ogromen vpliv na javnost. Nam pa gre za to, da se čimbolj razširi dober tisk. Storili pa bomo svojo nalogo le tedaj, ako bomo sami naročali dobre časopise in knjige in še drugim priporočali, da ne rečem vsiljevali, saj jim bomo storili s tem dobro delo, za katero nam bodo prej ali slej le hvaležni. Tudi naše knjižice — priloge — imajo dober namen in kakor se zdi, naše žrtve niso brez uspeha. Tudi don Bosku ni šlo za denar, njemu je šlo za dobro knjigo, da jo razširi med ljudstvo. Mojster iz tiskarne mu je rekel nekoč, da bodo knjige iz njegove tiskarne dober kup prodajali. Don Bosko pa je odvrnil: „Menim, da se še nisva razumela. Meni ne gre za denar, meni gre za to, da se ljudem dá v roke dobra knjiga."

Ko je bil Pij X. še kardinal v Benetkah, je ustanovil tiskarno s časopisom „Obramba", ter je rekel tele znamenite besede: „Želim, da pride ta list v vsako hišo in če bi bilo treba, da mu rešim obstoj, sem pripravljen tudi svoj

kardinalski križec in kardinalsko oble ko zastaviti zanj."

Sv. Frančišek Saleški je šel med krivoverce Kalvince, da jih spreobrne k pravi veri, toda ker Kalvinci niso prihajali k njegovim govorom, je začel tiskati knjige in liste ter jih je podtikal pod vrata Kalvincev. Znano pa nam je tudi, da je mnogo tisočev krivovercev spreobrnil. S čim torej? Z dobrim tiskom.

Don Bosku je bila največja skrb zveličanje duš, zato se je lotil istega sredstva kakor njegov vzornik sveti Frančišek Saleški. Začel je izdajati „Katoliška čtiva", potem druge nabožne in učne knjige, samo, da bi na ta način šla dobra in zveličavna misel v svet. Z revščino je pričel. Dva stara stroja je kupil, s tema je tiskal kakor je mogel, dokler ni prišel do boljših. Danes pa je že toliko salezijanskih tiskarn po svetu z najnovejšimi stroji, da se lahko merijo tudi z velikimi moderno urejenimi tiskarnami.

Dragi sotrudniki in sotrudnice! Glavna vaša naloga je, da pomagate k verskemu življenju v svoji okolici kakor daleč morete seči. Strašna in neverjetna je moč tiska. Vaše apostolstvo naj bo, da širite dobre knjige in časopise, naš Vestnik in naše priloge, pa boste prepojili vso okolico z dobro mislijo, koristili boste dušam, sebi in Kristusovi Cerkvi. Na noge torej za dobro stvar!

Ne ljubimo z besedo, ampak z dejanjem!

(O priliki praznika svete Elizabete 19. nov.)

Velika je zapoved ljubezni do bližnjega. Ta ljubezen pa se mora kazati v dejanju, ne samo v besedah, ker govoriti je lahko, z žrtvijo pa človek pokaže, ali so resnične njegove besede ali ne.

Jezus Kristus je postal kakor mi: prevzel je nase našo revščino. Tudi pod obdrgnjeno suknjo reveža se skriva. Koliko je revežev na svetu! Dandanes še posebno. Bog bi lahko sam te reveže preživel, saj je dosti mogočen; za zadnjega črvička skrbi, za vsakega vrabca mu je skrb, pa nima skrbi za človeka? Toda Bog hoče, da premožnejši skrbe za uboge, ker tako tudi sebi koristijo. Saj smo vsi udje enega Njegovega telesa. En ud pa skrbi za drugega. — Ako bodo slišali klic revežev, bo tudi on slišal, ko bodo sami vpili v stiski k Bogu. Ko te revež prosi za milodar, pomni, da te sam Jezus Kristus prosi. Res je tako, saj sam pravi: „Karkoli ste storili enemu izmed teh malih (revnih), ste meni storili." Saj je dejal, da bo tudi en kozarec sveže vode poplačan.

Sveto pismo je tako polno prav te zapovedi usmiljenja: Sodba brez usmiljenja bo zadela tistega, ki ni usmiljen ... „Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli."

Seneka, rimski modrijan, je dejal, da kdor deli dobrote, je Bogu podoben. Sveti Avguštin pa pravi, da je miloščina perut, s katero se dviga molitev darovalca k Bogu. Molitev revežev, ki molijo za tiste, ki so jim pomagali v bedi, Bog gotovo usliši. Sveto pismo še celo trdi, da miloščina pogasi (zbriše) grehe kakor voda ogenj. Sv. Avguštin in sv. Hijeronim pravita, da še nista slišala, da bi bil kdo nesrečno umrl, ki je dajal v bogajme.

DOBRA KUPČIJA.

Na drugi svet bomo nesli to, kar smo dali, drugega malo kaj. Z miloščino — z minljivim — si kupimo neminljivo. — Čim boljšo kupčijo kdo napravi, tembolj je zadovoljen. Ali ti ne boš vesel take kupčije?

Reveži so mogočnejši kot kralji. Ti določijo ceno denarju, ki je večja ali manjša, reveži pa dvignejo ceno do neskončne vrednosti stvar, ki si jim jo dal. Zbirajte si zakladov, ki jih tatje ne ukradejo! V velikih bankah, v strahu, da ne bo kdo denarnih zakladov ukradel, jih zaklepajo v trdne železne blagajne in jih spuščajo globoko v vodo, da bi jih nihče ne našel in ne ukradel. Spravi zaklade v božje roke pa ti jih noben tat ne bo odnesel. Dar, ki ga daš revežu, si ga položil v božje roke, pravzaprav si si ga samo spravil do časa, ko ga boš potreboval. Sveto pismo opo-

minja, češ, delajte si na svetu prijateljev z denarjem, da vas sprejmejo v svoja prebivališča, ko onemorete!

KAJ SI KUPIMO?

Nebesa so na prodaj, pa prav po ceni! Ali bi si mi sami usodili kaj takega misliti? Pa je tako! — Poglejte bogate ljudi, ki se jim je zdravje skrhalo! Kaj bi vse dali, da si podaljšajo vsaj za kakih deset kratkih let življenje, ki je pa vedno polno težav in bojev in bridkosti. Pol imetja, vse imetje so pripravljeni dati. Zakaj jim bo imetje, če pa življenje izgube? Torej za bornih nekaj let, za to piškavo življenje vse bogato imetje, za ono srečno, brez bridkosti in ki traja ne en milijon let, ampak celo večnost v nedopovedljivi sreči, pa ne dajo nič! Ali ljudje res niso slepi in pomilovanja vredni? Pa saj ni treba celega imetja, da si kupiš nebo. Za en kozarec sveže vode si ga utegneš kupiti, za milodar, ki si ga pritrgaš od nepotrebnih stvari.

Miloščini so vrata v nebo odprta, pravi sveti Krizostom. Sveti Ambrož pa kratko pravi: Revež te bogati!

Ako nisi nič spravil v nebesih, kaj se potem oziraš tja gori, saj ti ne morejo nič vrniti! — Kar si pa dal revežu, ki te je prosil, boš našel v rokah svojega sodnika. Samemu sebi boš dal, če boš ubogemu dal.

Ko boš pa dajal, ne glej kaj in koliko daš, ampak kaj si boš s tem pridobil. Poglej sejavca na njivi! S polnim periščem meče zlato zrnje v brazde, pa mu ni žal, saj misli na bogato žetev v jeseni in sicer tem večjo, čim več bo posejal.

Ako imaš kaj, si vzemi Jezusa Kristusa, v podobi reveža, za solastnika, potem pa bo tudi Jezus Kristus vzel tebe za solastnika svojega kraljestva! Ogromno bogastvo imaš v rokah, čeprav imaš malo, odvisno je le, kako boš z njim ravnal. Ako boš svoje imetje tu na svetu puščal, boš vse izgubil, ako pa boš ubogemu dal in tistemu, ki te prosi ali za dobro stvar, boš vse našel in se ti bo vrnilo: „dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo dali v naročje!“

Dajte, da Jezus prosi za vas in se daruje po vašem namenu! — Pritrgajte si kaj, da boste mogli naročiti sveto mašo po vašem namenu!

Naši junaki

ANDREJ BELTRAMI.

Andrej Beltrami je bil rojen v Omenji na Italijanskem l. 1870., umrl je leta 1897. v sluhu svetosti. V kratkih letih življenja je prehodil z velikimi koraki pot svetosti. Pojdimo malo za njim in opazujmo ga na tej svetniški poti!

Goreča želja, da si pridobi ponižnost, je rodila tako hrepenenje po ponižanju, da mu celo življenje ni ugasnilo. Da bi se poniževal sam pred seboj, je večkrat premišljeval preteklo svoje življenje in ga slikal v tako temnih barvah svojemu predstojniku, da je gotovo pretiraval, pa samo zato, da bi se ponižal in na vsak način zamoril v sebi ošabnost.

O razliki med prostovoljnim pogreškom in neprostovoljnim niti slišati ni maral in je s tako zgovornostjo samega sebe obtoževal, da bi bil premotil tudi prevdarnega človeka, ko bi Andreja ne poznal. Brez bojazni, jasno in moško je povedal o sebi vse, tudi kar je bilo slabega. Vzdihovanja nisi slišal pri njem, saj je vzdihovanje znamenje slabotnega duha.

Sto in sto načinov je našel, da se je poniževal in se vzpodbujal k pokori in kesanju še celo za tiste pogreške, ki jih je storil v rani svoji mladosti, ko jih niti poznaval ni. Prav isto se o njem lahko reče, kar je sam zapisal o angelski Marjeti Alakok: „Točila je bridke solze za grehe storjene v mladosti, jokala je kakor kralj David, kakor spokornica Magdalena in z močnimi klici kakor sv. Avguštin, ki je objokoval žalostne dni svoje razbrzdane mladosti. Marjeta je jokala nad svojimi mladostnimi grehi, čeprav v resnici nikdar ni omadeževala deviške duše z enim samim smrtnim grehom. Tako je: čim bolj se duša dviguje proti večnemu vzoru, k neustvarjenemu Soncu, tem jasneje vidi svoje pogreške in tudi najmanj-

Težaven prehod naših misijonarjev skozi zarasto prašumo v Braziliji

še madeže, ki bi jih sicer ne opazila, kajti to večno Sonce posveti v dušo, da je jasneje v njej kot v najlepši pomladni dan.

V neki opazki v tem življenjepisu se je sam izrazil o njej, kar spominja na sorodnost njegove duše z dušo te svetnice. Takole pravi: „Pogreški mladih let te svetnice nam jasno kažejo, da so bili svetniki ljudje kakor smo mi; da so imeli svoje napake kakor jih imamo mi. Podvrženi so bili istotako strastem kakor smo podvrženi mi, samo ta razloček je med njimi in med nami, da so oni z zmagovitim bojevanjem proti skvarjeni naravi in proti zapeljivemu svetu dospeli do svetosti."

Njegov predstojnik, kateremu je Andrej razodel najmanjšo skrivnost, da mu je lahko videl v globino duše, zatrjuje, da Andrej ni storil niti enega prostovoljnega malega greha, odkar je oblekel duhovsko suknjo. Večkrat je dobri novinec prosil svojega magistra, učitelja v duhovnem življenju, naj mu dovoli kako zatajevanje pri mizi. Ko pa ni dobil dovoljenja, da bi si naložil kako pokoro, je iskal kakega trpljenja in prilike, da bi ga zaničevali. Na vsak način je želel, da bi tudi njemu kakor Janezu Berhmansu postalo skupno življenje največja pokora.

PREIZKUŠNJE.

Prišlo pa je trpljenje. Že v jeseni, ko je postalo nekoliko mrzleje, je začel čutiti nadležne ozebline, pa jih je bil vesel, ker se je lahko zatajeval. Sklenil je, da se v učilnici in v šoli niti premaknil ne bo in da bo sedel kakor se je bil usedel. Med njegovimi sklepi je tudi tole: „Prizadeval si bom, da pridobim pravega duha; zdaj in zdaj si bom kaj odrekel; pred kakšno nenavadno stvarjo, ki bi budila zanimanje, bom sklonil glavo; vdano bom prenašal nadležne muhe, mraz, vročino in pekoče sonce."

„Naša popolnost je vsa v naših navadnih opravilih; ne smemo je iskati drugje in v drugih stanovih. Saj ne dela svetnika obleka, kraj in čas, ampak natančno izpolnjevanje dolžnosti, ki nam jih prinaša dan za dnem in ura za uro."

Ta sklep je ustvaril v njem jekleno voljo, da bo do pičice izpolnjeval vsa pravila. Častitljivi naš ustanovnik don Bosko je dejal, da se najlaže pride do svetosti, ako se spolnjujejo pravila. Andrej je hotel to poskusiti sam na sebi.

Neki njegov tovariš ga je nalašč cele mesece zasledoval, kako bi iztaknil na njem kak pogrešek, pa se mu ni posrečilo; drugi pa so Andreju dopovedovali, da je táko natančno spolnjevanje res nepotrebno, on pa jim je odgovarjal: „Po kaj smo pa prišli?" — Andreja so po pravici imenovali „poosebljeno pravilo". Andrej je to tudi zaslužil, ker pravila pri njem niso bila nekaj okorelega, mrtvega, samo zunanjega. Znal jih je tako udejstviti, da so bila kakor živa, bila so prijetna in so se na njem zrcalila v vsej svoji lepoti in lahkoti. Taka so se kazala na Andreju,

kakršna so potekla iz dvoje velikih duš naših ustanovnikov: don Boska in Pija IX., saj jih je don Bosko spisal po nasvetih in navodilih tega velikega papeža.

Izvrševanje teh pravil ga je dovedlo do tako visoke stopnje svetosti, da je bil vsem, ki so živeli ob njem, v spodbudo. Vse svoje nadaljnje življenje je Andrej uravnal po svetih vodilih.

Zdaj in zdaj bomo šli za njim in bomo opazovali njegove junaške kreposti ter si bomo ponavljali, kar nam je sam dejal, da je vsa naša popolnost v natančnem izvrševanju vsakdanjih naših opravil.

Sličice iz don Boskovega življenja

Neka gospa je prašala don Boska za svet, kje naj naloži svoj denar, da bo dobila čim več obresti in da ji denar ne propade.

Don Bosko se je prav ljubeznivo nasmehnil, iztegnil je roki in nastavil obe perišči ter dejal:

„Kar tukajle!“

Prav je imel, saj je denar, ki se dá bližnjemu v pomoč in za božje delo, najbolje naložen. „Ta božja banka najbolje obrestuje in nikdar ne propade. Obresti Bog daje, denarja pa tatje ne ukradejo, ker je tudi v božjih rokah.“ —

* * *

Nekoč je šel don Bosko k baronu Kotta, da se mu zahvali za mnoge darove, ki jih je prejel od njega. Baron pa je tako odgovoril:

„Čemu se mi vi zahvaljujete, jaz bi se moral vam zahvaliti, da sploh sprejmete moje darove, saj imam jaz večjo korist kot vi. Poglejte, odkar pošiljam darove za vašo mladino, se mi vse kar samo množi. Vsaka svota, ki jo darujem, mi prinese novih dohodkov.“

* * *

Nekdo je don Boska prašal, kako zamore kriti vse izdatke za svojo številno družino, po vrhu pa še vedno kaj zida. Don Bosko mu je nazorno pojasnil.

„Para me žene naprej, kakor lokomotivo.“

„Kaj hočete s tem reči?“

„I no, kako pa gre parni stroj pred vlakom? Puf, puf, puf, tako dela in gre! Jaz pa prav tako *puf* delam, pa tudi gre.

„Puf je puf, plačati pa bo prej ali slej le treba!“

„Bo že Marija za to poskrbela. Kaj pa je njej: kakega dobrotnika ali dobrotnico navdihne, pa se bo vse poravnalo.“

* * *

Don Bosku je na potovanju po Francoskem prišel tudi v Lijon. Tam je imel prijatelja M. Žufreja, ki mu je dal na razpolago za ves čas bivanja v Lijonu svojo kočijo in kočijaža. Ta kočija, konj in kočijaž imajo svojo zgodovino. Neko jutro se je don Bosko odpeljal ven za mesto na hribček k starodavni cerkvi sv. Potina, da tam opravi sv. mašo. Pot je peljala skozi sotesko. Iznenada obkoli množica don Boskovo kočijo. Ljudje so ga prosili za to in ono in za blagoslov. Don Bosko je poslušal njih prošnje in delil blagoslov. Konjič je počasi kimal naprej. Pognati kočijaž ni mogel, ker je bilo polno ljudi krog voza in pred njim. Izgubil je že potrpljenje, razjezil se je na vse skupaj, udaril po mirni živinici in bruhnil robate besede: „Rajši bi vraga vozil kot pa svetnika!“

Te kočije in konja ni zadela taka usoda kakor zadene druge. Konja je sicer nekega dne starost podrla, a ni ga vzel konjederec, pokopali so ga spoštljivo v kotu gospodarjevega posestva. Kočija, ki je don Boska vozila po Lijonu, pa je še danes pri gostoljubni hiši na ogled kot dragocen spomin na don Boskovo bivanje v Lijonu.

Don Bosko takole pravi: „Kdor hoče podeliti miloščino, naj ne čaka do oporoke!“

Salezijanski sotrudniki

Glavni namen, ki ga je bl. don Bosko imel, ko je ustanavljal družbo salezijanskih sotrudnikov je bil predvsem ta, da se sotrudniki sami posvečujejo, ko drugim pomagajo z dobrimi deli.

Ko sotrudniki darujejo kaj, mnogo več oni sami dobijo za svoj dar, namreč duhovne dobrote.

Če hoče kdo biti vesten sotrudnik, mora skrbeti, da napreduje v popolnosti, to je prva njegova dolžnost.

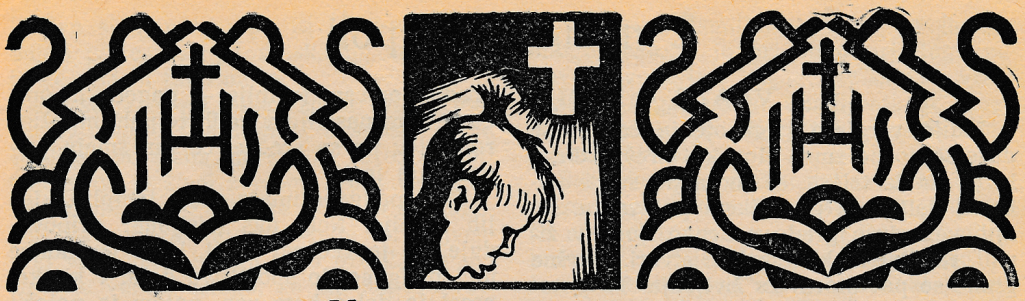

IZ NAŠIH MISIJONOV

Salezijanski misijoni (njih zgodovina) [1]

Kakor vsi svetniki, tako je tudi don Bosko ves gorel za čast božjo in za zveličanje duš. Že leta 1834., ko je bil v višji gimnaziji, se je odločil, da gre v misijone reševat dragocene človeške duše. Četudi je v svojem poklicu naletel na toliko težav, vendar mu misel na misijone ni ugasnila, ampak se je vedno bolj vnemala. Koj nato, ko je bil posvečen, se je začel učiti tujih jezikov, najprej francoščine, potem španščine in celo angleščine se je lotil. Don Bosko bi bil brezdvomno svoj načrt izvršil, da mu ni njegov spovednik, sedaj blaženi Kafasso, odločno prepovedal: „Ti ne boš šel v misijone!" Don Boskov načrt se je sicer zaenkrat izjalovil, a na misijone ni pozabil, še vedno je hrepenel po njih. L. 1846. je ustanovil oratorij sv. Frančiška Saleškega. Kmalu je videl krog sebe na stotine dečkov in tedaj je zopet začel živo misliti na misijone. L. 1848. je dejal nekemu mladeniču: „O, ko bi imel veliko duhovnikov in klerikov, poslal bi jih oznanjat evangelij v Patagonijo in Ognjeno zemljo..."

Toda čemu prav v Patagonijo in v Ognjeno zemljo? Ne vemo, odkod don Bosku ta misel. Gotovo pa je, da je moral čakati celih 26 let, preden se je uresničila njegova želja...

Sanje ob Kaljerovi postelji so don Boska prepričale, da se mu bodo njegove nekdanje želje le uresničile. To misel so potrdile tudi sanje, ki jih je imel 16 let kesneje (Glej Dr. Knific *Šmarnice,* str. 87).

SKRINOSTNE SANJE POJASNJENE.

L. 1874. meseca decembra pride k don Bosku argentinski konzul iz Savone in mu prinese iskreno vabilo argentinskega nadškofa iz Buenos-Ayresa in župnika iz San Nicolas, naj don Bosko pošlje svoje misijonarje v Argentinijo. Don Bosku so bile one sanje iz preteklih let namah jasne. Prašal je še papeža Pija IX. za svet. Ta mu je namero z veseljem potrdil.

14. novembra l. 1875. se je prvih deset don Boskovih misijonarjev odpravilo iz Turina in so iz Genove odjadrali proti obljubljeni zemlji. Vsako leto se je odslej odpravila večja ali manjša skupina don Boskovih misijonarjev v prekomorske kraje ter so se tako v kratkem času razšli po vsem svetu... najbrže celo proti pričakovanju samega don Boska.

30. avgusta l. 1883. je imel don Bosko zopet sanje o misijonih. Prikazal se mu je nekdanji njegov prijatelj Alojzij Komollo. Vodil ga je po vsej Južni Ameriki ter mu dejal: „Tu je žetev salezijancev."

Čez tri leta je zopet imel nekako videnje ali sanje. Zdelo se mu je, da mu je Marija kazala, kam vse bodo morali njegovi misijonarji. Na zemljevidu mu je začrtala sled iz Patagonije preko Čile v srednjo Afriko, odtod pa je sled vodila v Peking. Don Bosku se je zdelo radi gmotnih in drugih ovir skoro nemogoče, da bi se njegovi misijonarji razšli na tako širno polje. Marija pa mu je dejala: „Nič se ne boj! Kar ne boš mogel ti, bodo storili tvoji sinovi in sinovi tvojih sinov!" Sanje so se danes popolnoma uresničile. Značilno pa je to, da se salezijanski misijoni v resnici nahajajo prav ob oni črti, ki jo je Marija don Bosku v sanjah zarisala.

---

1) *V Salezijanskem Vestniku se je že marsikaj pisalo o salezijanskih misijonih, vendar pa mislimo, da ne bo nápak, ako podamo nekoliko zgodovine o posameznih misijonih.*

Z misijonskih polj

VRAŽE V INDIJI.

Indijci verujejo v prerojenje, češ, da se duše selijo po smrti človeka. Grešna duša, ki je šla iz telesa, se mora po smrti pokoriti dalj časa po težkem potovanju. Po njih veri duše gredo v druge ljudi, v živali, rastline in kakršnekoli stvari, kakršne grehe so pač storili za življenja. To potovanje je za dušo zelo poniževalno, dokler ne pride do boga Brahme — v nirvano, v kraj večne sreče. Za grešno življenje se mora duša seliti v živali, zato tako časte živali v Indiji, pa tudi rastline in celo reke. Prav po božje jih časte in darujejo jim žrtve.

Prvenstvo med živalmi imajo krave, opice, podgane in kače. „Sveta krava" lahko gre kamor hoče, kjerkoli se lahko pase, celo branjevkam lahko je sadje in zelenjavo iz košar na trgu. Ko gre Indijec mimo take krave, se ji globoko prikloni, z roko se z velikim spoštovanjem dotakne njene dlake, nato pa lastnega čela. Vol pa sploh velja za boga. — Visoko čast uživajo opice. Kdor bi se usodil ubiti jo, ga s smrtjo kaznujejo. Ponekod gradijo opicam templje — pagode in opice se tam naselijo v celih tolpah, množice romarjev pa so srečne, če jim smejo prinesti kaj jesti.

Tudi podgane imajo svoje templje, kjer jih hranijo. Neki naš misijonar pripoveduje, da je večkrat videl, kako je Indijec ujel podgano, jo spoštljivo dejal v kletko, nesel jo daleč kam ven, potem jo položil na tla in se ji globoko klanjal, nakar jo je izpustil.

Čimbolj so kače strupene, tem več časti uživajo, saj po njih veri utegne v vsaki zverini ali živali biti duša prednika. Ta vera potovanja, ali bolje preseljevanja duš, je povzročila, da si nekateri že za življenja nalagajo hude pokore. Mojstri v tej posebni stroki so tako imenovani „fakiri", ki z nenavadnimi pokorili skušajo oprostiti se po smrti preseljevanja duše. Taki ljudje navadno živijo kot berači, potikajo se po vaseh, posedajo ob potih ali ob poganskih svetiščih. Navadno so popolnoma goli, z dolgimi in zanemarjenimi lasmi, posipajo se s pepelom ali pa se povaljajo po blatu kake reke. Potujejo pa do svetih krajev tako, da pot z lastnim telesom merijo. Nekateri sede tako blizu ognja, da se vse ožgo, opečejo, drugi pa tako dolgo gledajo v sonce, da oslepe. Tretji se zakopljejo v zemljo do vratu ali cele dneve stoje na glavah pred poganskimi svetišči.

Ali se nam ne smilijo ti reveži? Molimo, da jim čimprej zasveti luč Kristusove vere, da ne bodo sedeli v senci smrti!

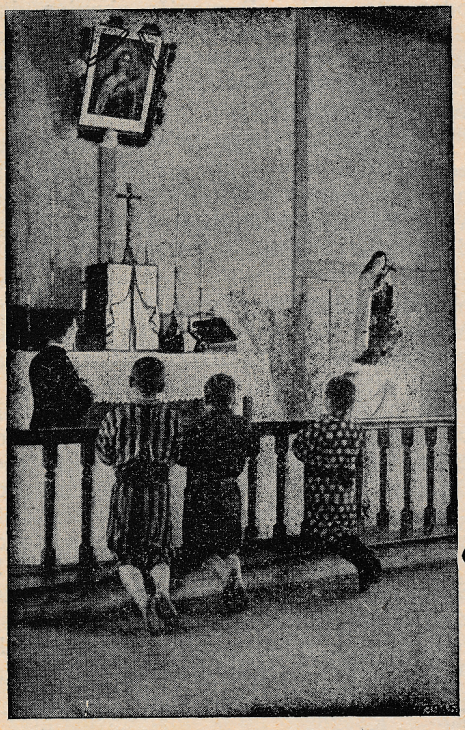

Japonske deklice molijo pred Najsvetejšim (Glej članek: Težave na Japonskem, *str. 98)*

Zanimivosti iz misijonov

Pred 1200 leti je v Indiji prišlo do oblasti novo pleme „Rajput" imenovano. Vladalo je kakih 500 let. To pleme se je smatralo za imenitnejše od drugih, saj pa tudi ni obdelovalo polja niti ni trgovalo, ampak se je bavilo z bojevanjem in si je podjarmilo širno deželo. To so bili rojeni vojaki, od svojega konja in sablje bi se Rajput za nobeno ceno ne ločil. Na konjih so bili kakor prirasli in so dreveli z njimi kakor vihar. — Do gostov so bili zelo ljubeznivi, besedo so držali, iz boja niso nikdar bežali. — Smrti v postelji niso smeli čakati, to je bilo za nje sramotno, umreti so morali na bojnem polju. Že njihov indijski postavodajalec Manu je dejal, da mora kralj, ko se mu bliža konec življenja, svoje bogastvo dati duhovnikom, kra-

ljestvo sinu, potem pa iti iskat smrti na bojno polje, ako pa vojske ni, naj ne je in ne pije in tako umre."

Ko se je Raval, eden izmed velikih glavarjev rodu „Giasalmir", postaral in je čutil, da bo treba umreti, ga je to najbolj bolelo, da je živel z vsemi svojimi sovražniki v miru. — Poslal je prošnjo k drugemu glavarju, s katerim se je bil največkrat vojskoval, ter ga milo prosil, naj mu stori to veliko uslugo, da mu napove vojno, da bo kot starec mogel pasti v boju.

Knez Afgana Sin Sing mu je odgovoril, da je pripravljen na boj. Stari kralj se je napotil v boj s šeststo prostovoljci, ki so hoteli s svojim kraljem pasti na bojnem polju. Bližal se je tudi Sin Sing s šestkrat močnejšo vojsko. — Vnel se je vroč boj, ki je trajal dve uri, dokler ni padel zadnji bojevnik starega kralja Ravala.

Tudi ženske so bile silno pogumne. Sovražnik je oblegal neko mesto. Oblegani Rajputi so uvideli, da ni rešitve, zato so udrli skozi mestna vrata ter šli iskat smrti med sovražnike, žene pa so zakurile velik ogenj ter so poskakale vanj in v njem našle junaško smrt.

Zgodilo se je, da je neki poveljnik zbežal z bojnega polja pred sovražniki. V divjem diru je prijahal pred mestna vrata, a bila so zaprta. Njegova žena Ranila jih ni pustila odpreti, češ, to ni moj mož, moj mož leži na bojnem polju sredi pobitih sovražnikov, to je podli suženj begunec, ne sme se mu odpreti! — Tak pojem so imele njihove žene o junaštvu.

MATERINSKA LJUBEZEN.

Iz Afganistana so pridrli skozi soteske Himalaje ondotni narodi in zasedli zemljo Rajputov, bili pa so mohamedanci. Eden izmed prvih kraljev Afganistana je bil Sabuktagin, ki se je bojeval z Rajputi. Najprvo je bil glavar nekega afganistanskega rodu. Siromašen je bil, edinega konja je imel in s tem je ves božji dan jezdil po planjavah na lov. Nekoč je opazil srno, ki se je s svojim mladičem mirno pasla na livadi. Spodbodel je konja in ujel mladiča. Skrbno mu je zvezal noge in ga dejal na konja ter odjezdil proti mestu. Srna je tekla za jezdecem in milo ječala za svojim ljubljenim mladičem. Sabuktagin je bil nad ljubeznivo prošnjo tako ginjen, da je razvezal mladiča in ga vrnil žalostni materi. Veselo je s svojim miljenim srnjačkom odskakljala v gozdove. Še enkrat se je hvaležno ozrla za jezdecem, potem pa vsa srečna izginila v goščavi.

Ponoči se je Sabuktagimu v sanjah prikazal Mohamed, ki mu je dejal: „Amir Sabuktagin! Usmiljenje, ki si ga imel z ubogo srno, ti je pridobilo pri Bogu veljavo. Tvoje ime se je zapisalo v vrsto kraljev Afganistana. Usmiljenje je Bogu zelo všeč in je najlepši kraljevski kras. Postal boš kralj."

Sabuktagin je res postal mogočen kralj Afganistana. Njegov sin Mahmud pa je bil še slavnejši, toda po svoji lakomnosti in krutosti, ker je razdejal mnogo vasi po Indiji. Zahotelo se mu je zlata, ki je bilo nagromadeno po indijskih templjih, zato je skoro vsa svetišča oropal in razdejal.

PESNIKOVA PLAČA.

Mahmud je bil tudi častiželjen, zato je

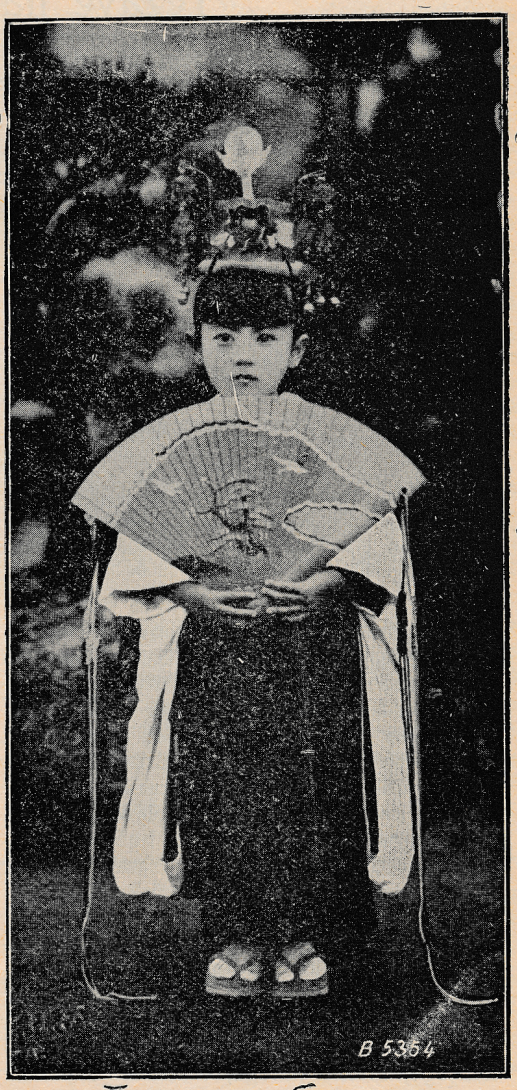

Mlada Japonka v šintoističnem oblačilu za verske obrede (glej članek. Težave na Jap.*).*

naprosil perzijskega pesnika Ferduzija, naj opiše njegova slavna dela, za vsako vrstico pa mu bo plačal en „dirhem“. Dirhem je bil ali zlat ali srebrn. Ferduzi se je nadejal, da mu bo kralj vsekakor plačal zlat dirhem, zato se je lotil dela in v tridesetih letih je bila pesnitev gotova. Imenovala se je „Šah-Namah“ to je: kraljevska knjiga. Ta pesnitev je najslavnejša v perzijskem slovstvu in je po obsegu največja na svetu, saj obsega 60 tisoč vrstic. Mahmud je bil izredno vesel pesnitve, plačal mu je vsako vrstico — s srebrnim dirhemom. Ferduzi si ni upal odkloniti plače, odšel je v svojo daljno domovino in od tam mu je poslal nazaj ves denar in še nekaj vrst te vsebine: „Ta kralj, čeprav je kralj, pa je silno grd, ker ima kozav obraz, mati pa mu je bila nizkotnega rodu.“

Mahmuda je bilo sram, zato je brž natovoril kamele, da so pesniku ponesle 60 tisoč zlatih dirhemov. Toda, ko je šla karavana pri enih vratih v mesto, so prav tedaj pesnika skozi druga vrata nesli k pogrebu.

Pesnikova hči je sprejela denar in dala zanj zgraditi vodovod, ki je dovajal mestu sveže pitne vode.

Težave na Japonskem

Premnogo težav je nakopičenih na poti katoliški veri. Tudi take težave so, ki so v naših krajih neznane, ker izvirajo prav iz značaja japonskega naroda. Vsa verstva na Japonskem, ki so v nasprotju s katoliško vero, bi se dale spraviti v tri skupine: 1) razne protestantske ločine (amerikanski tip), 2) brezverstvo (ruski tip), 3) budizem in državna vera — *šintoizem*. Koliko vernikov vsaka obsega, je težko določiti. Statistika spred nekaj let navaja sledeče številke: 88 tisoč je šintoističnih svetišč, 70 tisoč budističnih, 5870 protestantskih, 1800 raznih ločin, katoliških cerkva ali kapelic pa je le 200. Danes so se pomnožile na 350, toda tudi druga verska svetišča so narasla. Čisto umevno, saj se nahajamo nasproti velikanskemu številu nasprotnikov, ki se vsi združijo, čeprav tako različni, kadar gre za to, da se zoperstavijo Kristusovi veri.

Ali so Japonci verni? Na to vprašanje je težak odgovor, saj je njihova miselnost čisto drugačna v tem oziru kot pa je naša. Japonec se bo na primer hitro ogrel za kako vero, potem pa bo čisto mirno spet prešel na svojo staro. Najdeš družine, v kateri vsak član pripada k drugi veri, ali pa različnim ločinam iste vere. Starši prepustijo svojim otrokom popolno prostost, da študirajo na kakršni šoli hočejo in da spoznavajo vero, kakršno sami hočejo. Najdeš ljudi, ki se prav dejansko udeležujejo obredov več drugih ver in ne samo kot gledalci iz radovednosti. Tako res ne moreš uganiti, kateri veri kdo pravzaprav pripada.

Zdi se, da niso s srcem vdani božanstvu, ampak je to le nekaj površnega, zunanjega, ni nič takega, v kar bi Japonec moral verovati, ampak opravlja to ali ono pobožnost, ker je taka navada, ker je tako že od nekdaj bilo. Vlogo igra le čustvo in domišljija. V japonski veri ni nič tako določenega, kar bi jo bistveno razlikovalo od drugih ver. Zato pa je Japoncu, ki spoznava šintoizem, prav lahko družiti se z budisti, pri katerih se vsa vera razblinja v nič in v žalost, pa tudi s protestanti, ki pravijo, da je dosti, da imaš vero, potem pa da lahko grešiš kolikor hočeš. — Ne daje si Japonec bogve kaj truda, da bi razglabljal svojo vero in premišljeval nad njo, ampak mirno in zadovoljno živi, ude-

Sintoistični duhoven v obredni obleki

Mlada Japonka v šintoističnem oblačilu za verske obrede

leži se le obredov, ki mu več ali manj podražijo domišljijo... Japonec obožuje naravo in njeno dobroto, zato ga boš videl, da ima svojega boga ob bregovih bistrih potokov, ob slapu, ob kaki divje razrvani pečini, ob košatem drevesu, na polju si zatakne v tla iz papirja izrezane podobe, da so strašilom v prosu podobne, in tam opravi svojo versko cerimonijo. Zdaj se bo prav po otročje vedel v teh obredih, zdaj spet z vso slovesnostjo v prelestnih templjih. Verske vsebine pravzaprav ni nobene. Le o tem je prepričan, da je Japonska dežela bogov, Japonci pa potomci bogov in zato deležni božje modrosti, torej srečni in nezmotljivi. Odtod taka razlika med nami in med njimi. Silno so ponosni na svoj rod. Svojim prednikom pa in tistim, ki so domovino osrečili, zidajo krasna svetišča. Vera, češčenje prednikov, domoljubje, vse to se prepleta in meša v nekaj nedoločenega, v nekaj meglenega, kakor je nejasna megla sama.

Čeprav so na Japonskem vse vere dobrodošle, vendar pa vladni organi strogo pazijo, da se vrše predpisani obredi, kakor zahteva šintoizem. Najbolj je to kočljivo za katoličane, ki v resnici večkrat ne vedo, kaj bi storili. Z ene strani vlada pristiska za šintoistične obrede, z druge pa katoliška vera ne dopušča sodelovati in udeleževati se obredov druge vere. Zares, težaven je položaj katoličanov na Japonskem, še težavnejši pa je za misijonarje, ki sami ne vedo, kako naj se ravnajo, da se izognejo sitnim neprilikam in nemirni vesti.

V večjih mestih mrgoli od mladine, ki je željna izobrazbe, toda sredstev manjka in ljudi, da bi šli tja in pričeli pri mladini. Edino s te strani je pričakovati prerojenja Japonske dežele v Kristusu.

Ta srečni dan bo prišel, toda prišel bo tem prej, čim bolj goreče bodo molitve naše in vaše, dragi sotrudniki! Ako tudi drugače ne morete pomagati, z molitvijo boste utegnili, saj je to vsakemu mogoče in molitev je najizdatnejša pomoč našim misijonom — našim bratom, ki še ječe v temi poganstva.

Vlč. g. Josip Tkalec, prejšnji voditelj, se vsem sotrudnikom in sotrudnicam iskreno zahvaljuje za vso blagohotno naklonjenost. Pokorščina ga je poklicala v Zagreb za ravnatelja v Nadškofijskem konviktu. Prosi pa, da blagi sotrudniki in dobre sotrudnice tudi vnaprej ostanete naklonjeni novemu voditelju g. Pavlu Alfonzu ter pomagate z vso vašo znano velikodušnostjo pri dobrem in bogoljubnem delu. Toplo se zahvaljuje in iskreno pozdravlja.

Ker ne morete mnogo naenkrat, pošiljajte po malem, toda vztrajno! Bog vam bo stotero povrnil.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

RAKOVNIK. — Letos smo obhajali na Rakovniku praznik Malega šmarna naslednjo nedeljo 11. septembra. Na predvečer je bila pri Lurški votlini akademija. Bil je to pravi kitajski večer. Naš misijonar g. Kerec je imel zanimiv nagovor, v katerem je pripovedoval svoje dogodivščine iz misijonov ter nazorno dopovedoval, kako težavno je misijonarjevo delo sicer povsod, posebno pa še na Kitajskem. Prosil je za pomoč tem misijonom, zlasti pa za molitev, s katero naj podpiramo težavno delo na misijonskih poljih.

Nato so naši bogoslovci zaigrali odlomek iz kitajske igre „Tri modrosti starega Wanga", novokrščenega kristjana, ki premaga samega sebe in odpusti morilcu vse svoje družine ter ga na koncu še posinovi. — Za zaključek so naši mali oratorijanci podali lep prizor s petjem, nakar se je razvila procesija s svečkami.

Drugi dan so prevzvišeni gospod škof dr. Rožman blagoslovili nov don Boskov oltar. Po službi božji pa je bil shod sotrudništva pri Lurški votlini, kjer je imel naš gospod inspektor sledeči nagovor:

V imenu don Boska in Marije Pomočnice vas prav lepo pozdravljam. Slišali ste pravkar krasno pridigo gospoda škofa, zdaj pa čujte še domačo besedo, kakor da smo v družini. Med salezijanci in salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami ne sme biti druge razlike kot le ta, da so pod drugo streho. Po delu so prav tako salezijanci kakor so naši duhovniki, naši mojstri in naše sestre.

1. ENO SRCE IN ENA DUŠA.

Vi ste istih misli, vaše srce goji iste želje, za istimi cilji stremite kot streme salezijanci. Mi smo čisto vaši, vi pa čisto naši.

Don Bosku so nekoč dejali, čemu ima vse sotrudnike zbrane le krog enega, svojega zavoda; razdelil naj bi to družino med posamezne zavode. Don Bosko pa je odvrnil: „Ne, vsi morajo biti pri meni, da bomo vsi istih misli."

Vestnik, naše glasilo, ki nas veže, se je precej izpopolnil. Prihodnje leto se obeta, da stopi za krepak korak naprej. — Tudi vi nam dopisujte in povejte, kar imate na srcu. Nov voditelj sotrudstva je g. Alfonz Pavel. Ako imate kako željo, kako prošnjo, pišite in sporočite nam! Pomagali vam bomo, kolikor bomo le mogli.

Vi pa pomagajte nam doma z molitvijo! Kadar molite sv. rožni venec, dodajte na koncu še en Oče naš v čast sv. Frančišku Saleškemu! Tako boste deležni odpustkov in dobrih del salezijancev in Hčerá Marije Pomočnice po vsem svetu. Tisti Oče naš naj velja za to, da Bog salezijancem pomaga, da bodo mogli vršiti, kar jim je naložil. Tako bomo zares *eno srce in ena duša.*

Druga pomoč je:

2. AGITACIJA.

Ko se kdo potaplja, si pomaga kakor si more. — Res je, danes je pomanjkanje, zato pa je treba še bolj goreče delati, saj je kovačev še vedno treba in metuljev — pa tudi tistih s svetnikom na konju. — Zdaj nas mora biti več, ker vsak manj dá! Pomagajte don Bosku in Mariji Pomočnici! Vedite, da brez vas čisto nič ne moremo; brez vas bi morali zapreti zavode. Agitirajte torej in naj vsak vsaj dva sotrudnika še pridobi, pa take naj poišče, ki imajo kaj pod palcem. Mi ne moremo do njih, saj jih tudi ne poznamo. Mnogo jih je dobrih in pomagali bi, ko bi jim kdo rekel lepo pa možato besedo.

Ako poznate kako dobro dušo, ki rada prenaša križe in težave ali ki rada moli, recite ji, naj za nas moli. To največ zaleže. Tisti, ki so agilni, bodo šli okoli, ta molitev revne sirote jih bo podprla in bodo imeli uspehe. Gredo pa naj k tistim, ki imajo, izkazali jim bodo uslugo, ker bodo ti za miloščino prejeli plačilo.

3. APOSTOLAT.

Vaš apostolat je v tem, da a) širite češčenje Marije Pomočnice. Kdor je v nadlogi, mu recite, naj se zateče k Mariji Pomočnici, naj pošlje kak dar za misijone, za zavode, naj moli, naj gre k sv. obhajilu! Marija vas čaka, da pridete k nji. Delite podobice Marije Pomočnice, z njimi se bo pobožnost močno razširila. Kdor bo uslišan, naj kupi srebrno ali zlato srce, da bo še drugim romarjem pravilo, kako vam je bila Marija dobra.

b) Širite naše *knjižice!* Z eno številko Vestnika si naročite 10 knjižic, po en dinar bodo. Dobro boste storili onim, sebi in nam. Z januarjem pričnemo z večjo naklado. Vsakemu dajte knjižico v roko. Vsa Slovenija mora biti preplavljena s knjižicami in poznalo se bo v farah.

c) Salezijanski sotrudniki in sotrudnice so sezidale lepo cerkev Mariji na Rakovniku. Še eno morajo sezidati, in sicer Mali

Cvetki — Tereziki na Kodeljevem. Vi poprimite, pa bo šlo, z združenimi močmi vse gre.

V današnjem evangeliju in pismu se ponavlja ista misel: da bi bili *vsi eno*. V slogi, v ljubezni je moč. Ljubite se med seboj, pomagajte si; bodite vsi kot ena družina, da vas bodo vaši gospodje župniki veseli in da vas bodo gospod škof veseli! Vsem našim sotrudnikom in sotrudnicam iskren pozdrav in topla zahvala! Pridite vsi k nam nazaj na praznik Marije Pomočnice; vsak naj pripelje s sabo še drugih petnajst, da pridejo k Mariji! Bog in Marija pa bosta dala blagoslov, da bo bolje in da ne bo take revščine.

Vsem pozdrav in Marijin blagoslov!

* * *

BIVŠI GOJENCI. — 2. oktobra smo imeli redni letni občni zbor, katerega se je udeležilo 50 tovarišev. Poročali so o delovanju v preteklem letu, izvolili so nov odbor ter izbrali za predsednika g. Murmayerja, podpredsednika g. Pokovca Toneta, za tajnika g. Accetto Dušana, za blagajnika g. Bizilja. Gospod Likozar Anton, g. Bajc, g. Zalaznik, g. Tine Vodišek so odborniki. Ponovno so se ob sestanku navdušili za nadaljnje delo in sicer še z večjo gorečnostjo kot doslej. G. predsednik je prosil tovariše, ki so bili navzoči, in tudi druge po tem poročilu, naj naznanijo vsako spremembo naslova.

Tine Vodišek je imel lep nagovor na tovariše. Spomnil jih je na šesto obletnico ustanovitve Zveze bivših in na veselje, s katerim so si to zvezo želeli in stopili vanjo, da ohranijo ožjo, skupno vez med sabo in nekdanjimi predstojniki. Kakor da je veter razpihal ta nekdaj mali, kričavi in nagajivi drobiž, vse se je razšlo. Vez med sabo pa le hočejo ohraniti, zato se zdaj in zdaj zbirajo pri Mariji Pomočnici in pri don Bosku. Želel je, da bi se vez še bolj zožila in delovanje poživilo.

Tako so se zopet navdušili za novo delo v prihodnjem letu.

* * *

MISIJONSKI DNEVI V SALEZIJANSKEM MLADINSKEM DOMU NA KODELJEVEM *od 25. — 29. sept.* — Kot blisk se je razširila novica, da bomo imeli tu v Mladinskem domu misijonski teden, in da bo predaval naš misij. g. Joško Kerec. Sledili so lepaki s sliko g. misijonarja in s pestrim sporedom. Že davno prej je bilo veliko povpraševanja, ali bo prišel g. misijonar kaj v Mladinski dom predavat ali ne. Zanimanje za te misijonske dneve je bilo veliko ne samo v Ljubljani, ampak tudi celo izven Ljubljane, kar nam je dokazalo pozneje šest fantov, ki so prišli na predavanja tam daleč od Kamnika. Vedno večje je bilo zanimanje za misijonski teden in vsi smo že komaj čakali nedelje, ko nam bo g. misijonar povedal kaj lepega o svojem delovanju na Kitajskem. Končno smo le dočakali. Kapelica Mladinskega doma je bila nabito polna, ko vsem v presenečenje pristopi g. misijonar v beli misijonski obleki. Ta dan je imel štiri obsežne cerkvene govore, v katerih nam je govoril o svojem delovanju in o delovanju misijonarjev na Kitajskem, kake težave in ovire so na poti razširjanju naše sv. vere na Kitajskem. Čeprav so bili ti govori precej obširni, vendar smo jih z zanimanjem poslušali in marsikdo se je na koncu izrazil, da bi tako zanimive govore poslušal cele dneve. — V torek zvečer pa smo imeli misijonsko proslavo v dvorani Mladinskega doma. Dvorana je bila nabito polna, ko nastopi prvi govornik g. Erjavec z obširno temo: Krščanstvo in misijonstvo. Z zanimanjem smo ga poslušali celo uro, nakar je zopet nastopil naš g. misijonar in predaval o razmerah na Kitajskem ter zaključil predavanje z vrsto skioptičnih slik iz Kitajske. Vsa prireditev je trajala do pol 12., in vendar je bilo zanimanje tako, da se je na koncu marsikdo čudil, da je že toliko ura; tako nas je g. misijonar očaral z zanimivim in nazornim pripovedovanjem. — Naslednja dva dneva nam je g. misijonar vsak večer pripovedoval o razmerah na Kitajskem, kar je bilo nekak uvod k filmu: Boj za Madžurijo, ki nam je nazorno pokazal to, kar je prej g. misijonar razlagal. — Tako so nam misijonski dnevi minili hitreje kot smo mislili in v vseh nas se je zbudila želja, da bi g. misijonar, preden odide tja v daljno Kitajsko, še prišel k nam v Mladinski dom in nam kaj lepega povedal, mi pa mu spečemo popotnico za na pot...

Kdor želi, da se opravi sveta maša v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku, naj pošlje 15 Din na vodstvo sotrudstva z označbo namena!

Prilagamo ček in vljudno prosimo, da ga ne zavržete, ampak pošljete izpolnjenega, da zamoremo kriti tiskovne stroške.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Marsikdo prebiraje Vestnik vidi, da je temu ali onemu Marija podelila tako ali onako milost. Zaupanje v Marijo mu zraste in tudi on prične prositi za to ali ono, kar potrebuje, bodisi zdravje ali srečo pri svojih opravilih ali pomoči v težavnih dneh. Utegne pa se zgoditi, da milosti ni, da kar ne mara biti uslišan. Opravi devetdnevnico k Mariji ali k don Bosku, prepričan, da bo vsaj na koncu, če že ne prej, zadobil, kar prosi. Mine devetdnevnica, toda milosti od nikoder ni. Kako je vendar to, si misli, saj sem molil kakor drugi, oni so dobili, zakaj pa jaz nisem uslišan? Nevoljen je in morda celo popusti molitev, češ, saj tako nič ne pomaga.

Prijatelj, malo preveč zahtevaš, ko misliš, da mora Bog ali Marija ali don Bosko ali kak drug svetnik, vsaj zadnji dan biti pripravljen z milostjo, za katero si prosil. Ti ne prosiš, ti zahtevaš. Na ta način ne vem, če boš kaj dobil. Ali ne veš, da mora molitev biti vztrajna? Sv. Monika je sedem let premolila in prejokala in sedem let ni bila uslišana, potem pa je bila. Ali si tudi ti že tako dolgo prosil? Nikdar torej ne bodi nevoljen, če nisi takoj uslišan! Uslišan pa boš, ko se bo Bogu zdelo primerno; na tebi je, da vztrajaš v molitvi. Pomniti moraš, da smo mi berači pred Bogom in ne moremo nič zahtevati. Vse, kar dobimo, si moramo izprositi! Bog je bogat, vsega ima dosti, tudi tisto ima, kar mi potrebujemo in za kar prosimo. Hoče pa, da ne prenehamo moliti in prositi. — Ali se ne spominjaš, kako je Jezus na zgledu pokazal, da mora naša prošnja biti vztrajna, vztrajna do nadležnosti. Pravi v priliki o prijatelju, ki je o polnoči prišel prosit kruha, da bo že „zaradi njegove nadležnosti vstal in mu dal, kolikor potrebuje. In jaz vam pravim: Prosite in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme." Ali se spominjaš one vdove, ki je hodila nadlegovat sodnika, dokler je ni uslišal. Sodnik je dejal: „Čeprav se ne bojim Boga in ne menim za ljudi, bom vendar tej vdovi, *ker mi ne da mirù,* do pravice pomagal, da me ne bo neprestano hodila nadlegovat... In Bog ne bo do pravice pomagal svojim izvoljenim, ki *vpijejo k njemu noč in dan?*"

Jezus nam je torej s prilikami in primerami dopovedal, da moramo res biti vztrajni v molitvi, ako hočemo kaj doseči, ker Bog preizkuša našo vero, zato pa pravi v zvezi z ono priliko: „Vendar, ali bo Sin človekov, kadar pride, našel vero na zemlji?"

Neki naš sotrudnik je takole pisal: „Prej se bosta Marija in don Bosko naveličala poslušati moje prošnje kot pa jaz nju prositi." To je bila vera!

Marija se nikoli ne naveliča poslušati prošenj svojih otrok, don Bosko pa tudi ne!

„Prosite torej in se vam bo dalo..."

Tudi med našimi sotrudniki in sotrudnicami je še dosti vere, zato pa so tudi bili uslišani. Da bodo pa vsi vedeli, da jim je Marija oziroma don Bosko izkazal milost, želijo, da se objavijo milosti v Vestniku, iz hvaležnosti in drugim v spodbudo.

* * *

Januarja meseca me je začela boleti noga, radi katere sem mnogo trpela. Noga mi je začela zatekati. Svetovali so mi vsi, naj čimprej pošljem po zdravnika. Zatekla pa sem se k Mariji Pomočnici zaupajoč bolj njeni kot pa zdravniški pomoči. Kot nalašč se mi zdaj pridruži še druga, nevarnejša bolezen. Resno sem mislila na smrt ter sem sklenila, da se pripravim na odhod v večnost, ker se mi je stanje stalno slabšalo. Čim bolj pa sem slabela, tem močneje sem zaupala v Marijino pomoč. Moje zaupanje ni bilo zastonj. Ko mi je neki dan bilo zelo, zelo slabo, sem Mariji obljubila zahvalo v Vestniku, ako me ozdravi, ter sem sklenila, da bom dala tudi za maše, ako se mi vrne ljubo zdravje. Naenkrat se mi je obrnilo na bolje. Čez par dni sem že z lahkoto opravljala vsa gospodinjska dela kakor prej, ko sem bila še zdrava. Zatorej hvala Mariji, dobri mamici! — Vsakomur priporočam, naj se v svoji nezgodi zateče k Mariji, pa ga bo uslišala in mu pomagala kakor je uslišala mene in mi pomagala. — *Marijina družbenka* iz Veržeja.

Čudovita je Marijina pomoč! — Od Božiča lanskega leta do junija sem strašno trpela na oslabelosti živcev. Srce in ves živčni ustroj je odpovedal. Zdravnikov ni mogel nobeden nič pomagati. Tako sem želela iti na Rakovnik na Marijin praznik v mesecu maju. A bolezen je bila vedno hujša. Za nobeno delo nisem bila. Brez moči, brez misli. Pa pričnem devetdnev-

nico k Mariji Pomočnici z velikim zaupanjem v svesti si, da le Ona more pomagati. Deveti dan devetdnevnice je tu, a nikakega polajšanja. V noči po končani devetdnevnici sem mirno zaspala, ko se zbudim, sem ležala na levi strani, kamor se že mesece in mesece radi srčne nervoznosti nisem smela vleči. Vstala sem popolnoma okrepčana brez kakršnekoli slabosti. To stanje se nadaljuje še danes. Vsa srečna se zahvaljujem mogočni Pomočnici kristjanov na Rakovniku. — Matilda Mohorko, Maribor.

V začetku gradnje novega poslopja sem obljubila javno zahvalo v Vestniku, če se ne bo med gradnjo zgodila nobena nesreča. Brat je sicer padel z višine 10 m pa se mu razen majhnih prask ni nič zgodilo, kar pripisujem Marijinemu varstvu. Danes se Mariji s hvaležnim srcem zahvaljujem. — Marija Vode.

V mesecu novembru lanskega leta so č. g. župnik Ivan Kogovšek nevarno zboleli. Dala sem opraviti devetdnevnico in takoj jim je odleglo. Zahvaljujem se Mariji Pomočnici na Rakovniku. — Mihelčič Jožefa, Kopanj.

Sporočam vam, da sem dolžna objaviti v Vestniku, da sem bila hudo bolna. Z devetdnevnico sem se obrnila k Mariji in sem bila hipoma bolji. V zahvalo sem ji kupila zlato srce.

Svete Terezike tudi ne pozabim, ker mi je tudi ona pomagala. Za njeno cerkev darujem 20 Din.

Jezusu in Mariji in Tereziki zahvala za vse milosti. — Ivana Šporar, Rašica.

Obrnila sem se v neki kočljivi zadevi do Vas s prošnjo, dala opraviti devetdnevnico za uslišanje in pomoč v čast Mariji Pomočnici, bl. don Bosku, sv. Tereziki in Dominiku Savio. Bila sem uslišana, za kar se v Vestniku javno zahvaljujem. — A. Z., Hajdina pri Ptuju.

Podpisana prosim za objavo v Vestniku. Najprisrčnejša hvala Mariji Pomočnici na Rakovniku za uslišano prošnjo v važni zadevi, ker je res čudežno pomagala. Javno se ji zahvaljujem in pošiljam majhen dar. — Marija Leskovar, Oplotnica.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za ozdravljenje bolnega otroka in pošiljam obljubljeni dar 50 Din za misijone. — Antonija Stražiščar, Cerknica.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za uslišano prošnjo. V ta namen pošljem danes po položnici 100 Din. Obenem se priporočam še za nadaljnjo pomoč. — Marija Jeršenak.

L. P. iz Ljubljane se vroče zahvaljuje M. P. in bl. J. B. za nujno pomoč. Pošilja za Marijino svetišče kot dar v zahvalo 60 Din.

Nadalje se še zahvaljujejo Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku ter pošiljajo svoj dar:

Marija Kovačič se zahvaljuje Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosko za srečno prestano operacijo. — *Marija Arnšek* iz *Sremiča* se zahvaljuje Mariji Pomočnici, Janezu Bosko in Mali Cvetki za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevnici in pošilja 12 Din za srebrno srce Mariji, Tereziki pa 10 Din za njeno svetišče. — Mariji se zahvaljujem za dobljeno službo in ji pošiljam 100 Din. - *P. Bobek, Celje.* — Za milosti, ki sem jih že tolikrat prejela pošiljam Mariji dar zahvaljujoč se njeni priprošnji. - *Marija Ojsteršek.* — Pošiljam Mariji 60 Din za večkrat uslišano prošnjo. — *Aleš Frančiška, Šmartno pod Šmarno goro.* — Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in Mali Cvetki za zadobljeno zdravje. Pošiljam 20 Din. — *I. Ažman, Naklo.* — Zahvaljujem se Mariji za zdravje, ki sem ga prejela po 5 letih bolezni na prav čudežen način. Pošiljam 30 Din. - *Kveder Marjeta, Ljubljana.* — Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in presvetemu Srcu Jezusovemu in Mali Cvetki, ker sem tako kmalu ozdravela. - *M. Novak, Branoslavci.* — Zahvaljujem se Mariji za zdravje sina in za dvakratno pomoč v bolezni. - *Peternel Marijanca, Brebovnica.* — *T. T.* se zahvaljujem M. Pomočnici za izkazano pomoč. Pošiljam v dar 10 Din. — Za dober uspeh v šoli se zahvaljujem Mariji. Pošiljam ji 100 Din. - *Boyer.* — *T. S.* se zahvaljuje za prejeto zdravje. - *Črni vrh nad Polhovim gradcem.* Daruje 150 Din. — Za povrnitev miru v družini se Mariji zahvaljujem in darujem 100 Din. - *Š. F.* — *N. N.* se zahvaljuje Mariji za ozdravljenje in don Bosku za pomoč in pošilja 10 Din. — Zahvala Mariji za ozdravljenje roke. - *Neimenovana, Ljubljana.* Dar 10 Din. — *Pavla Završek* iz *Loke* se zahvaljuje za zdravje. — *Jože* in *Ivana Dolenc* pošiljata v zahvalo za uslišane prošnje 30 Din. — V zahvalo Mariji za uslišane prošnje in za nadaljnje uslišanje za spreobrnjenje sina. - *Marija K., Žiri.* — V zahvalo Mariji Pomočnici kristjanov pošilja 10 Din *Marija Orač, Šmarje pri Jelšah.* — *Očakar Marija* se zahvaljuje Mariji Pomočnici in Mali Tereziki za dobljeno zdravje ter pošilja 50 Din. - *Strahovnik Marija, Kavče-Velenje.* — V zahvalo Mariji Pomočnici in bl. Jane-

Bosku za uslišano prošnjo daruje *Marija Vošnjak* Din 30. — *Katarina Žihoček, Laško pri Celju,* se zahvaljuje za dobljeno zdravje ter daruje 50 Din. — *N. N., Št. Jakob ob Savi* se zahvaljuje za pomoč v težki bolezni ter daruje 50 Din. — *Neimenovana* se zahvaljuje Mariji Pomočnici za srečno prestano operacijo in daruje 20 Din za njeno svetišče. —

* * *

Blaženi Janez Bosko se vedno bolj izkazuje, saj marsikateri naš sotrudnik ali sotrudnica piše zahvalo tudi Janezu Bosko. Pa ne samo pri nas, tudi po drugih deželah, pri drugih narodih se vedno bolj uveljavlja. Naša sotrudnica iz Ljubljane nam piše:

Srčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in blaženemu Janezu Bosku za naklonjeno milost. V štirinajstih dneh sem bila dvakrat smrtno nevarno bolna. Prestala sem težko operacijo, po kateri se je pojavila še pljučnica. Več kot deset zdravnikov in trije primarji so rekli, da ni nobenega upanja, da bi še kdaj ozdravela. Vsi zdravniki so izgubili že upanje nad mano, samo jaz ga še nisem izgubila, ker sem se zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovniku in k blaženemu Janezu Bosku po pomoč. Moje upanje ni bilo zastonj. Zdaj sem že toliko zdrava, da sem se že večkrat prišla osebno zahvalit Mariji in don Bosku na Rakovnik. — Gospod doktor primarij je izjavil, da je moje ozdravljenje res čudežno.

Še enkrat, in to pot javno, se prisrčno zahvaljujem Mariji Pomočnici in blaženemu Janezu Bosku. — Kernic Marija, Ljubljana.

Izmed toliko milosti naj navedem samo en zgled, kako don Bosko tudi drugod pomaga.

Iz francoskega mesta Kaena poročajo sledeče: 9. maja tega leta nam je resno obolel naš pomočnik v trgovini. Poslali smo ga na oddih na njegov dom... Nekaj dni kesneje, prav na binkoštno nedeljo, nam je telefoniral njegov župnik, da se je mladeniču jako poslabšalo. Vročica je bila stalno visoka. Dva zdravnika so poklicali, pa oba sta izjavila, da morajo biti na vse prej pripravljeni kot pa na ozdravljenje. Starši so bili silno potrti, dečko pa je sam prosil za svete zakramente, kakor da je slutil nevarnost in da se bo treba pripraviti na smrt. Zaprosil pa je tudi, naj mu prineso iz bližnjega salezijanskega zavoda relikvije bl. don Boska, ker je zaupal v njegovo mogočno priprošnjo. Popoldne ob 4. so mu prinesli relikvije. Še isti večer je proti nenavadnemu poteku bolezni, in zato proti pričakovanju, začela temperatura vidno padati. Noč je prebil mirno, naslednji dan pa se je čutil že mnogo boljšega. Okreval je hitro in v par dneh je že sam pisal, da je že izven vsake nevarnosti. Zdravniki tega kar razumeti niso mogli. Prav kmalu je prišel z mamo na obisk nazaj v trgovino ter se šel zahvalit blaženemu don Bosku za nenadno pomoč. — Kaen, J. Beslay.

* * *

Tudi k Dominiku Savio raste zaupanje. Pri drugih narodih ga močno kličejo na pomoč in so uslišani.

Naša sotrudnica *Č. R.* iz *Sevnice ob Savi* se zahvaljuje Dominiku Savio za uslišano prošnjo.

Poskusite še drugi pri Dominiku!

KO BOM PRI TEBI.

Ko mi strl Gospod bo ilnato ječo,
veselo bo duša k tebi vzletela,
o ljubljena Mati!
In večno v nebesih bo pela:
„Oj zdrava, prejasna Devica s Karmela.“

Ko v rajskem bom domu, tvojem, Marija,
s teboj se bo duša moja sklenila,
o milostna Mati!
Tam večno lepoto bo pila
in pela bo: „Zdrava, Devica premila!“

Ko bom pri tebi, o sladka Marija,
v ljubezni bo duša zate gorela
preljubljena Mati!
In ti me boš sladko objela. —
Ave, vso večnost moja duša bo pela!

Fr. Podcerovski.

Poskrbite, da se za vaše ranjke moli pri Mariji Pomočnici na Rakovniku. Pišite kar na vodstvo sotrudstva! Devetdnevnice se pričenjajo vsakega 1., 11., 21. v mesecu.

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. FRANJO KNIFIC. — Odgovoren za salezijansko tiskarno PAVEL ALFONZ.

Naš kitajski misijonar g. Kerec ima čudno smolo. Kar je prišel v Evropo, se je moral že drugič podvreči operaciji. Obakrat je bil v Leonišču. Pri zadnji operaciji na slepiču je v postelji obhajal svoj štirideseti rojstni dan. Sestre usmiljenke ga z vso ljubeznijo negujejo in mu strežejo. Za štirideseti rojstni dan pa so ga ljubko iznenadile. Zložile so mu dve pesmici in ono šaljivo mu kar lepo zapele ob postelji. Bolnik je bil že nad vse ljubeznivo postrežbo prav iznenaden, da ga bodo pa tako presenetile, se pa tudi ni nadejal. Obe pesmici priobčujemo vsaj na tem mestu:

Prečastiti gospod misijonar!

Let štirideset že spremlja Vašo pot,
na njej vsa sreča — Vam je le Gospod.
Mladost vsa lepa, solnčna in vesela,
v spominih danes spet je zazlatela...

Odrekli ste se domu, svojim dragim.
Vaš novi dom: misijoni in oltar,
tam ste srednik, pastir ovčicam svojim,
z Gospodom ste za duše žrtev, dar.
Bogastvo Vaše evangelij sveti
in Vaš ponos — za križ živeti, umreti.

Delujte mnogo let na božjem polju,
Gospod naj blagoslavlja, Vas krepi,
v rešitvi duš naj Vam veselje klije,
bogata žetev venča Vaše dni!...

* * *

Spomini ob 40-letnici rojstva...

Odkar zagledal sem ta svet,
poteklo let je štirideset,
oj štirideset, oj štirideset
veselih, fletnih let...

Za Joškota so me nazval',
včas' kregali, se mi smejal,
a štirideset, a štirideset,
mi s palco niso dal'.

Ko Joško v fantka zrastel je,
študentkom je pridružil se, —
čez štirideset, čez štirideset
želj v srcu klilo je...

Pa Joško je zapustil vse,
in v klošter jo popihal je, —
v let štirideset, v let štirideset
zdaj misli mu hite.

Izvolil Bog je Joškota,
za vnetega misijonarja,
čez štirideset, čez štirideset,
na pot mu križev da.

Pa misijonar neustrašen je,
veselo skozi križe gre,
če štirideset, če štirideset
jih tud' na dan zazre.

Ko danes rojstni dan zlati
že štirdesetič Vaše dni,
še štirideset, še štirideset,
Vam let želimo vsi.

Naj tu zveni Vam pesmi zvok,
v nebesih lepih pa Vam Bog,
vsaj štirideset, vsaj štirideset,
da metrov stol visok!...

Naše priloge

Od marsikatere strani slišimo, da so vam naše priloge — te skromne knjižice — zelo všeč, saj prihajajo še nakladna vprašanja, če jih imamo še kaj v zalogi. Ponajvečkrat niti vsem postreči ne moremo, ker brž poidejo. Zato smo se odločili, da jih tiskamo v večji nakladi. Prosimo pa naše sotrudnice, posebno pa še pospeševalke, da širijo te knjižice med naše ljudstvo! Niso velike pa tudi drage ne, saj stane vsaka samo 1 dinar, po pošti posamezna knjižica 25 para več. Tudi v znamkah sprejmemo. — Kakor vsakdanjega kruha smo potrebni dušne hrane. Te hrane vam bodo prinašale, četudi samo po drobtinicah, naše priloge, naše knjižice. Prihodnja bo zelo važna za vsakega posameznega in za družine tudi. Knjižica se bo imenovala „VELIKA OBLJUBA“ Srca Jezusovega namreč, o zagotovilu zveličanja in kako si na prav lahek način izprosite mir in blagoslov v družinah. Naročniki na Vestnik jo boste itak dobili, priporočite in magari vsilite jo tudi drugim, ne bo žal ne vam ne onemu, ki mu jo boste poskrbeli, če bi tudi sami morali žrtvovati tisti dinar! Ne zamudite prilike!

Priporočamo sledeče knjige:

„NEBEŠKE ROŽE“. Zbirko ureja gospod kanonik *Al. Stroj.* — Nam Slovencem še posebno manjka knjig in knjižic, ki bi obravnavale zadeve duhovnega življenja. O vsem mogočem imamo lepo razvito pismenstvo, le ta panoga o duhovnem življenju, ki je pravzaprav najbolj potrebna, se ni bogvekaj razvila. Nova zbirka „Nebeške rože“ nam nudi kaj lepih knjižic, lično opremljenih in prekoristnih. Doslej so izšle sledeče: 1. Življenje z Jezusom, knjiga za pripravo in zahvalo pri svetem obhajilu. — 2. Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah. Namenjena je predvsem mladini, ki naj se na značilnih zgledih pouči, da je tudi ona in predvsem ona poklicana, da izprosi posebnih milosti pri božjem Srcu v težkih dneh. — 3. Sveta Terezija Deteta Jezusa, ki nas vabi na malo pot za sabo v otroško vdanem duhu božjemu vodstvu. — 4. Sveti rožni venec in lavretanske litanije. To knjigo je spisal Slovenec *Mihael Hofman,* izdal pa jo je misijonar *Friderik Baraga,* ko je prvič prišel iz Amerike. To knjigo še posebno priporočamo, saj uči prav moliti sv. rožni venec, ki je Mariji tako ljub. Molitev bo rešila svet, pa nobena konferenca! Dodane so Slomškove molitve za ohranitev svete vere — baš primerno za ta zmedeni čas! — 5. in *6. Šmarnice* „Marija mati milosti“, spisal jih je pokojni g. kanonik *dr. Jožef Lesar.* Vzbujajo v bravcu ljubezen do nebeške Matere, delivke vseh milosti.

Nabožna knjiga *„Nebeške rože“* izhaja štirikrat na leto. Cena za vsako broš. knjigo je 15 Din, za vezano 20 Din. Celoletna naročnina (za štiri knjige) Din 40, oziroma 60. Din.

Izdaja in urejuje g. kanonik *Alojzij Stroj.* Naroča se pri Jugoslov. knjigarni.

„VAJA V KRŠČANSKI POPOLNOSTI“, 6. zvezek. To je delo, ki bo vsakemu prav prišlo, saj podaja tako podrobna in praktična navodila za duhovno življenje. — Prav duhovnega življenja je malo več treba, pa se bo to naše revno življenje začelo gledati z drugega vidika. Spoznali boste, kako dragoceno je to življenje v luči večnosti. Sezite po knjigi! Vsak zvezek stane 10 Din (s poštnino). I. knjiga obsega 1. — 3. zvezek, II. knjiga pa 4 — 6. — Lepe platnice stanejo za 3 zvezke skupaj 7 Din. (S poštnino 8,50).

KLAVERJEV MISIJONSKI KOLEDAR ZA LETO 1933.

Naroča se pri *Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.* Cena 5 Din. Koledar ima okusno opremo in ročno obliko. Prinaša zanimivosti iz afriških misijonov. in kratek pa jedernat življenjepis služabnice božje Marije Terezije Ledochowske z lepimi slikami. Mnogo lepih zgledov kaže, kako ta apostolska duša rada pomaga vsakemu, ki se ji priporoča, ona, ki je že bivala v naši Ljubljani in imela misijonska predavanja po naših društvih. Vsem prijateljem misijonov in častilcem služabnice božje Marije Terezije ga toplo priporočamo.

MISIJONSKI KOLEDARČEK ZA MLADINO 1933.

Prinaša ljubke povestice in slike. Veselje in radost ne samo mladim, ampak tudi odraslim. Stariši in vzgojitelji, naročajte ga v množini, pri 10 izv. eden navrh. Cena 3 Din. Naroča se pri *Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.*

VIR NEDOLŽNEGA VESELJA.

Namenjeno je to delce proslavi ob priliki prvega sv. Obhajila. Pa tudi sicer kot čtivo bo nudila ta knjižica veliko blažilnega veselja. Sveti Alojzij, ki ga proslavlja ta knjižica in sveta Terezija Deteta Jezusa, ki nastopa v tej knjižici, oba ta mladinska prijatelja, sta močna dovolj, mladino varovati sedanjih zablod. Starše in prijatelje mladine prosimo, da jo nabavljajo. Dobra knjiga je otroku res najboljši prijatelj. Knjižica je lepo opremljena in ima dve sliki na umetniškem papirju. Stane 7 Din. Naroča se pri *Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.*

SRCE MARIJI!

Kdor prejme kako milost od Marije Pomočnice, naj ji nakloni v spomin in zahvalo srce, ki bo v Njenem svetišču na Rakovniku poleg Njenega prestola vsem glasno pričalo o Njeni dobrotljivosti.

SREBRNA SRCA V ZAHVALO ZA PREJETE MILOSTI. Naročajo naj se pri *vodstvu salez. sotrudništva na Rakovniku v Ljubljani*

Mala srebrna srca z okvirom in steklom — — — — — Din 12
Velika srebrna srca — — „ 17
Zlata mala srca — — — „ 20

Prilagamo dopisnico, na kateri nam sporočite nove naročnike, ki ste jih pridobili, oziroma koliko knjižic naročate.